

El líder socialista Mr. Thomas
al Palau de la Generalitat«Es Amèrica i tots els països liberals
els qui han d'agrar la vostra gesta»NORMAN THOMAS (a la dreta) amb el PRESIDENT
COMPANYS, aquest migdia, a la Generalitat (Centelles)

A primera hora d'aquesta tarda ha estat al Palau de la Generalitat, per tal de complimentar oficialment l'Honorable President de Catalunya, el cap del Partit Socialista dels Estats Units, Mr. Norman Thomas, que arriba ahir a la nostra ciutat.

En tenir-se coneixement de la visita de la destacada personalitat del socialisme nord-americà, han acudit a la Galeria Gòtica nombrosos periodistes i reporters gràfics i

cinematogràfics que han fet nombrosos clics de Norman Thomas, que anava acompanyat de la seva esposa, de la periodista anglesa Deebie i del comissari de Propaganda de la Generalitat, Miravittles.

A la Galeria Gòtica els reporters han salutat l'il·lustre visitant. Mister Thomas és un tancat de film que davant dels periodistes s'ha

(SEGUEIX A LA PAG. 3)

TRES VEGADES CANDIDAT

THOMAS Això es diu en tots els inter-
vius i en tots els països; però
jo us afirmo sincerament:

«Estic encisat del vostre país»

AQUESTA SERA LA MILLOR IMPRESSIO
QUE HAURÉ REBUT EN ELS CATORZE
PAISOS QUE HE VISITAT AQUEST ANY

Tres vegades candidat a la Presidència dels Estats Units, President del Partit Laborista Americà, un dels líders més benllogats dels treballadors tanquís: Norman Thomas.

Ahir, al vespre, va arribar a Barcelona. Avui ha visitat el President de la Generalitat, i demà, de matí, sortirà cap a València a entrevistar-se amb Largo Caballero, Negrín, Prieto...

Ens rep a l'hotel, acompanyat de la seva esposa, que de tant en tant intervé en la conversa i fa remarcar el seu entusiasme pel nostre país. És la primera cosa que ens ha dit:

«Estic encisat, meravellat de la vostra terra. Això es diu en tots els intervius i en tots els països. Però jo us ho afirmo sincerament. Mentre veníem de Portbou, per carretera, ni la meua esposa ni jo ens cansàvem d'admirar el vostre paísatge. En arribar a Barcelona i amb les poques coses que he pogut veure en aquestes hores d'estada, aquesta admiració s'ha reformat.

Lentament, fent grans bragues, al·lucinant-se i inclinant la seva corpora enorme, altíssima, va explicant tot allò que ha vist.

—L'Estat, amb els refugiats,

m'ha fet comprendre, encara més, tota la grandesa i tot el dolor de la vostra lluita. El Palau de Pedralbes i el Monestir de Santa Clara, amb les seves pintures primitives, m'han sorprès.

L'Escola Popular de Guerra m'ha fet veure que heu arribat a substituir la vella disciplina de caserna per una de nova, basada en l'entusiasme. I allí he comprès les vostres victòries, els vostres triomfs militars. I després una escola, la 44, que demostra com us esforcieu a superar la manca de mitjans, de material... Si tot el meu viatge per Espanya és com aquesta primera visita a Barcelona, us asseguro que serà la millor impressió que hauré rebut dels catorze països que he visitat des de començaments d'any.

Ara som nosaltres, els que interroguem. Parlem dels Estats Units, de la reacció que allí ha produït la nostra guerra:

—Hi ha tres posicions al meu país: una d'indiferència, que cada dia comprèn menys gent. L'altra de simpatia, que augmenta ràpidament, que creix, que es manifesta, que treballa activament per ajudar-vos. I la tercera és la desencadenada per l'Església, de simpatia per Franco

i els seus. Davant de cap obstacle no s'ha deturat: la calúmnia, la difamació, la mentida, el sabotatge... Però nosaltres hem emprès una forta campanya per tal que el Govern de Roosevelt impedeixi que prosperi aquesta actitud envers uns rebels contra el seu Govern legítim. I ha vingut la lleia de neutralitat, que impedeix que Franco pugui rebre ajuda dels Estats Units.

Nosaltres, per la nostra part, ajudem en tot el que podem. Ambulant, medicaments, queviures, metges.

Res no és prou per a satisfer les vostres necessitats i el vostre desig d'ésser-vos útils.

Els socialistes americans han prestat un gran suport financer i han tramès, malgrat la llei del Govern, gran nombre de voluntaris a la columna Deva.

Norman Thomas té pressa. Un automòbil l'espera per tal de portar-lo a visitar Montserrat i les transformacions que allí s'han fet.

—Creu tant com creu, en mig de la guerra, és cosa que mereix no sols tota la nostra simpatia, sinó la nostra ajuda. A connectar-la amb les vostres necessitats, a fer-la més eficaç, això tendeix el meu viatge

Activitat de l'a-
viació enemigaCOMUNICAT DEL MATI DEL
CAP DE L'ESTAT A S. E.
EL PRESIDENT DE
CATALUNYA

Ahir, a la nit, un avió fascista va metrallar els pobles de Gelsa i Pins, sense conseqüències.

L'artilleria enemiga efectuà també diversos disparos sobre Osera.

Aquest matí se aviones enemigues han bombardat el poble de Vicién, i han causat solament lleugers desperfectes.

Procedent del camp rebel s'ha passat als nostres rangs un oficial d'artilleria.

El general Pozas ha sortit
en avió cap a València

L'ajudant del general Pozas, tinent coronel Fajardo, ha rebut aquest migdia els periodistes en absència del cap de l'Exèrcit de l'Estat, i els ha donat compte que no hi havia noves d'interès informatiu per a la Premsa.

Ha fet constar que el general Pozas havia marxat aquest matí de Barcelona, amb el tinent coronel Matilla i els comissaris de Guerra Llanos i Bilbao. Tots es proposen estar de tornada a la nostra ciutat a última hora de la tarda.

Segons les nostres notícies, el cap de la Quarta Divisió ha sortit en avió des de l'aeròdrom del Prat i possiblement s'haurà traslladat a València amb els seus acompanyants per tal de celebrar diverses gestions prop del Govern i especialment del ministre de la Guerra.

Doret i Micheletti intenten nova-
ment el rècord del raid Paris-Toquio

Si cap accident desgraciat no s'hi ha oposat, en el moment en què escrivim aquestes línies, el famós as de l'aviació francesa, Marcel Doret, i el seu company Micheletti, volen amb direcció a la capital del sol i vent. Dos han estat, en poc temps, els intents que l'aviació francesa ha efectuat sobre aquest mateix raid, i les dues vegades la dissort els ha fet fracassar. Els mateixos Doret i Micheletti varen intentar-lo el passat 20 de gener, i varen fracassar; però aquell fracàs va servir de magnífica experiència, i el seu nou avió «Caudron-Renault», ha estat adaptat a les necessitats del llarg vol, i d'acord amb les experiències fetes en aquell intent frustrat.

El «Simoun» amb què efectuen l'intent de raid, és un aparell dotat d'un motor de 220 c.v. de conducció interior i de línies completament aerodinàmiques. El perfil de l'avió, per la seva poca grossària i per les seves característiques extèriores, ha cridat fortament l'atenció dels tècnics.

Marcel Doret, el gran acrobata de l'aire, espera poder efectuar el raid en menys de cent hores, deixant així batut el rècord del trajecte.

En la fotografia, hom pot veure el «Simoun» en ple vol, en el moment de prendre la sortida a l'aeròdrom de Le Bourget.

SOBRE XIPRE

Atenes, 23. — L'avió que tripulaven Doret i Micheletti ha estat vist quan volava damunt l'illa de Xipre, sense novetats.

CAP A KARATXI

Bagdad, 23. — Els aviadors Doret i Micheletti, després d'haver volat sobre Bassora, continuen cap a Karatxi a una velocitat mitjana de 230 quilòmetres per hora.

PRENEN TERRA A KARATXI

Karatxi, 23. — Els aviadors Doret i Micheletti han aterrat a l'aeròdrom de Karatxi, a les 12'9 d'aquesta tarda (meridí de Greenwich).

A HANOI

Hanoi, 24. — Els aviadors francesos Doret i Micheletti han aterrat a aquesta ciutat a les 14'55 hores.

EL FRONT FINANCIER

Al principi de la nostra lluita, Prieto retreia unes paraules de Napoleó respecte a la importància decisiva del factor diner en el descabellament de les guerres.

El front financer, efectivament, ha estat per a la República espanyola dels tants fronts de lluita, en el qual hem sofert enfrontaments fortíssims per part del terribol conglomerat d'interessos que es refia de la victòria de Franco.

Un dels capítols més pintorescos de la lluita financera fou quan al Comitè de no intervenció, de Londres, els representants dels països feixistes proposaren l'embargament de l'or del Govern espanyol. Durant uns quants dies, els facciosos, els mateixos components de la cinquena columna barcelonina, visqueren amb l'agradable sensació que havien ja estrangulat la República...

El doctor Negrín, actualment cap del Govern, aleshores i ara ministre de Finances d'Espanya, ha fet recentment a un periòdic francès unes declaracions que són tot un epítol irònic i definitiu posat a les sessions aquelles del Comitè de Londres. Diu el ministre de Finances:

«Sobre l'or d'Espanya i la localització dels seus dipòsits, corren moltes fantasies. Permeteu-me que jo frueixi l'espectacle d'aquest joc de la imaginació internacional que encara que aspira a ésser maliciós no passa d'amables ingenuïtats. N'hi ha prou amb saber que les nostres reserves d'or estan en lloc segur, a l'abast i sota el control directe del Govern i en territori de la seva sobirania, I QUE AVUI SON SUPERIORS A QUAN VA COMENÇAR LA GUERRA.»

Ja veiem la cara que deuen haver posat els feixistes en llegir les afirmacions de Negrín... I, per acabar-los d'intranquil·litzar, el setmanari parisenç «L'Espagne Socialiste» ha publicat un article de l'economista B. Skomorowsky, titulat «L'Espanya roja, vista per la Borsa Negra».

Hom ja sap que des del juliol de l'any passat, la pesseta espanyola no es cotitza a París. El seu curs el fixa l'anomenada Borsa Negra, i aquesta cotització semioficial constitueix una indicació interessant de l'apreciació que els medis burgesos fan respecte al Govern republicà i respecte als generals traidors.

El 10 de desembre, el bitllet de 100 pessetes valia 80 frs. A partir d'aquesta data, la pesseta sofrí una baixa contínua, i al començament del març, després de la caiguda de Màlaga, baixa a 56. Però la derrota de Guadajara tingué repercussions immediates en el pla bursàtil. Hom ja no posa damunt la carta de Franco, i el bitllet de Madrid inicia una corba ascendent: el 10 d'abril arriba a valer 81 francs, i avui, malgrat totes les vicissituds de la guerra civil, malgrat el bloqueig vergonyós de què és objecte l'Espanya republicana, la pesseta ha recuperat la seva cotització del 10 de desembre.

Ningú no dubtarà que al costat de Franco hi ha totes les potències del diner. Per això és més significativa aquesta corba primer descendent, després ascensional, de la pesseta. La República, internacionalment, ha guanyat des de uns mesos molt de terreny. Ara, amb el nou Govern, la llança de l'opinió democràtica encara s'ha inclinat més del nostre favor.

Tots els nostres camps de batalla, tant el bèl·lic com el financer, com el del treball, comuniquen estretament entre ells. Qualsevol fet que es produeixi en un d'ells repercuteix immediatament en els altres. Per això, el propòsit del Govern Negrín de mantenir, a qualsevol preu, l'autèntic principi d'autoritat i l'ordre a la resaguarda, portarà a la República un augment de confiança que s'haurà de traduir forçosament en avantatges en tots els ordres, entre ells l'econòmic-financer.

1.800 armes llargues i gran quantitat de
municions recollides fins ahir a Catalunya

“Seré inexorable a castigar els culpables d'ocultació d'armes i explosius”, diu el Delegat general d'Ordre Públic

En rebre aquest migdia els informadors el delegat general d'Ordre Públic, senyor Echevarria Novoa, els ha manifestat que a Pins del Vallès s'havien produït uns petits incidents motivats per l'actuació dels agents provocadors.

—Aquests fets —ha dit— no tenen, però, la més petita importància, i ho dic per tal que se n'assabenti el públic, avançant-me als possibles dubtes que sobre aquest particular puguin fer córrer els contredicors dels rumors.

A continuació el senyor Echevarria Novoa ha facilitat la llista de les armes recollides fins ahir a Catalunya que és la següent:

Una metralladora; 12 fusells-metralladora; 3 pistoles llança-flames; 20 coets; 30 matxets; 266 fusells; 154 mosquetons; 187 rifles; 134 caraballs; 312 armes llargues sense classificar; 750 escopetes; tres caixes de bombes; 49.200 cartutxos de fusell; 6.000 cartutxos de metralladora; diverses caixes de cartutxos per a rifle; 3.600 cartutxos per a escopeta; algunes arrovres de municions i diversos paquets de pólvora, cintes de metralladora i pintes de fusell.

—Espero —ha afegit seguidament el delegat general d'Ordre Públic— que segueixi el lliurament d'armes per tal d'evitar que hagi d'imposar

les sancions que ja vaig anunciar, car vull que se sàpiga concretament que seré inexorable en el càstig dels

que siguin sorpreses amagant armes i infringint allò disposat pel Ministeri de la Governació.

Les iniciatives particulars per a
atendre els mutilats de guerra no
fan sinó entrebancar la tasca oficial“La Conselleria de Treball ja té
cura d'aquest important problema”, diu el conseller Vidiella

En rebre els periodistes que fan informació a la Conselleria de Treball, el conseller titular ha fet aquest migdia les següents manifestacions a propòsit del problema plantejat en la qüestió de vidues i mutilats de guerra.

El camarada Vidiella ha dit que havent notat que des de fa uns dies aparixen a la Premsa local diferents solts i notes sobre algunes associacions i entitats que diuen

(SEGUEIX A LA PAG. 3)

L'ofensiva contra Euscadi es produí per la negativa d'acceptar
negociacions de pau fetes separatament per Franco i el Reich

Proveïts ja del material necessari, aviat sorgirà la contraofensiva

Madrid, 23. — El representant del Govern d'Euscadi a París, camarada Basterretxea, que es troba accidentalment a València, ha fet unes declaracions a un redactor d'«El Liberal», de Madrid.

Ha dit que l'ofensiva contra Biscaia obreix a la negativa basca a acceptar negociacions de pau separades fetes per emissaris de Franco i d'una manera especial per Alemanya. El convencer-se Franco i Alemanya que la pau separada era impossible, escometeren amb gran duresa i fou Mola l'encarregat de portar a la pràctica la criminal tècnica alemanya.

Intentà el bloqueig per creure-ho decisiu al mateix temps que acumulava en aquells fronts tota mena d'elements, com ho prova la terrible exhibició aviàtica que culminà en les primeres quaranta-vuit hores d'atac, en

les quals llançaren en un front de catorze quilòmetres cinc mil bombes.

Els soldats bascos han ofert la seva exemplar resistència en els pics de Sollube i Jata, on han venut car cada pam de terreny que la superioritat de material els obliga a cedir. Dificultats de comunicació amb el port de Bilbao ens ha privat del material necessari, però no hem cedit ni un pam del terreny defensat dins del cinquè de ferro que circumda Bilbao.

Que Biscaia està disposada a resistir ho prova l'evacuació de la població civil i que el Govern d'Euscadi hagi assumit la responsabilitat plena de la direcció de l'Exèrcit de les Bascongadas.

L'enemic ha quedat deturat en sec i molt aviat sorgirà l'ofensiva, proveït ja aquell Exèrcit del material necessari. Els rebels seran derrotats i la guerra entrarà en una nova fase.

HOLLYWOOD

PER DINTRE

ANNE SHIRLEY dona consells a la seva cuinera sobre la millor manera de preparar els plats que aquesta

JOY HEDGES, estel de la "Radio Films", famosa per la bellesa del seu cutis

La sala de la nova casa que recentment manà construir Preston Forster, astre de la RKO Radio, és de tipic estil franco-anglès. Les parets estan pintades de blanc peria i fan un contrast estrany amb les cortines de brocat verd argentat. Rets i vistositats tapissos color oc obscurs adornen les habitacions d'aquesta bonica illa.

Gertrude Michael, estrellada de la RKO Radio, té una safata ovalada de mirall a la taula del menjador i un petit cristall. Quan els raigs del sol travessen els finestrals del menjador i van a parar a la safata, els colors que s'endeguen amb el raig morat donen a l'habitació un aspecte sublim i prismatic.

Un dels sandvitxos més plaents d'Elizabeth Allan és d'oliolles cerdass farcides i canalada ben fregida. Encara que aquesta combinació d'oliolles i canalada sembla un xic rara, tot dubte quant a sabor es veurà espatit amb tan sols tastar-la una quinzalada, i aquesta serà la prova més convincent de la delícia que és aquest sandvitx. Miss Allan acaba d'interpretar un rol en la superproducció de la RKO Radio "Miquel Strogoff" o El correu del Tsar.

Una de les postres que agraden més el paladar de Katharine Hepburn és la següent: Escull nesples madures i retalla les puntes. Després les pela i posa la polpa al refrigerador perquè es refredi. Quan la polpa està ben freda, la col·loca o distribueix en grans vasos, en el fons dels quals també ha posat petita bocina de gel. Per a donar-li apor i colorit hi afegeix una mica de pebre.

Ginger Rogers convertí el saló més gran de casa seva en una pista per a aprendre a patinar, car no volia córrer el risc de tenir una ensopegada amb el seu company, Fred Astaire, quan ambdós assajaven els passos de ball en patins que interpreten en la seva nova pel·lícula musical "Shall We Dance". En acabar el seu aprenentatge i tornar a posar les cames al seu lloc, descobrí Ginger que el pis havia quedat convertit en una veritable pista i no tingué altre remei que fer-ho fer novament.

Quan viatja en avió Joan Fontaine, estrellada del film "The Man Who Found Himself", de la RKO Radio, porta un petit maletí per als seus efectes de toiletries fient en ampolles i envasos de pec pluma en lloc dels de vidre comuns. El maletí també dona cabuda a un petit de nit, una bata, sabatilles, etcètera.

Barbara Pepper, petita estrella rossa de la RKO Radio, sempre menja torrades "Melba" en lloc del pa comú. Aquestes torrades no ensolellen tant com el pa i a Barbara li agrada el seu deliciós sabor. A més ella sap que el mastegar la superfície aspra de les torrades ajuda molt les dents. Si bé el seu nom és català vol dir epíscop, a la petita Pepper no li agraden les espatilles, però en canvi li agrada l'olor picant de les "fritangues".

Barbara Stanwyck, l'actriu de cabell rog-obscur de la RKO Radio, es fa una aplicació d'una barreja tebia de mitja part d'oli de ric i mitja part d'oli d'oliol al cap en aquelles nits en que no se'l renta amb xampú. Ha descobert que amb aquesta preparació el seu cabell obscur queda a l'instant lluent i suau.

Margot Grahame, amb freqüència una barreja d'aiguacates i crema com a un substitut de les cremes de cara científicament elaborades, car ella creu que les qualitats de la seva preparació excedeixen amb escreix qualsevol de les que existeixen al mercat. La bellesa del cutis de Miss Grahame és molt celebrada i sovint envejada per les seves companyes de treball dels estudis RKO Radio.

PEL·LICULES

H. G. Wells, el gran utopista anglès, i la seva obra "La vida futura"

El cinema, a casa de les personalitats cèlebres de les lletres, no fou pas massa ben rebut. Hom el considerà, al nostre entendre equívocament, —i els fets han vingut a donar-nos la raó—, com un enemic. Combatre'l massa obertament, quan cada dia esdevenia un espectacle més popular, hauria estat tant com exposar-se al més gran dels ridículs. Per això, amb plena consciència que el cinema tenia davant seu un esdevinidor magnífic —cosa que publicament no volia concedir-se-li—, hom adoptà enfront d'ell una posició més moderada i menys perillosa. Hom el considerà amb menyspreu, negant-lo com a art, com Sant Pere negà el Crist. El propi Bernard Shaw emeté uns conceptes força despectius sobre aquella meravella de la llum i de les ombres, amb la qual cosa es situava en una posició ben poc aliosa quan, més tard, assentia a la versió del seu "Pigmalió". Però de savia és rectificar, i nosaltres, sincerament, celebrem aquesta, de moment encara tímida, rectificació del famós filòsof i humorista.

Amb tot, el cinema ha fet la seva via imperforablement en una marxa certament rapidíssima i progressiva i ha adquirit ben aviat una personalitat pròpia i una categoria artística que avui, no tan sols es troba fora de discussió, sinó que el posa en condicions de poder escometre les més grans i lloables empreses. Tant és així que la majoria d'aquells que s'entestaven a mirar-lo amb indiferència, negant-li aquella importància que altres, més avisats o més després de prejudicis, li predeien, han hagut de descendir del seu orgullós pedestal i, reconeixent-li aquelles qualitats que s'entestaven a disputar-li, li han alargat la mà en senyal de penediment i d'amistat, que ha de conduir a una convivència prometedora de grans realitzacions.

H. G. Wells, per la seva banda, no li demostrà pas tampoc, al Cinema, massa cordialitat. Ell també deixà emportar-se per aquells corrents adversos al nou Art que bullaven en els medis intel·lectuals, i es reloguà en la seva torre de marfil. Però també, com els altres, Wells anà rectificant poc a poc la seva actitud i arribà a que es traduís al llenguatge de les imatges algunes de les seves obres més conegudes. "L'home invisible" i "L'illa del doctor Moreau" marquen l'inici d'aquella rectificació, prenent la forma cinematogràfica i convertint el cinema en un col·laborador eficaç de Wells en la difusió de la seva doctrina, de passada que intensificaven extraordinàriament la seva menescuda popularitat.

Hem de suposar que el famós utopista ha acabat per constatar amb aquelles realitzacions la potencialitat constructiva i creadora del nou Art i ha albirat, a la fi, les seves fantàstiques possibilitats quant a realització dins d'una realitat fictícia —valgui la paradoxa— dels seus somnis d'un món indeït que no és pas possible d'enquadrar dintre de la nostra realitat viva.

Una prova palesa del seu canvi d'actitud n'és la seva entrada directa al cinema en contribuint d'una manera personal a la versió de la seva obra "La vida futura", produïda als estudis de la London Films.

«Volguda Shirley com nostra amigueta pública número 1 nosaltres, els nens espanyols t'enviem nostra salutació afectuosa ocasió nostra setmana anual en pro Pau i Bona Voluntat. Aquí en avions alemanys i italians bombardegen nosaltres i nostres pares estem contents saber tu t'ajuntes amb nosaltres i treballes per a la pau a Hollywood Comitè actors amics d'Espanya. — Nens refugiats a Catalunya de Madrid i de Bilbao.»

«Screen Actors Guild, Hollywood. — Els saluda poble d'Espanya i agraeix molt gestions d'estels de Hollywood pro causa de la Llibertat. —Jaume Miravittles, comissari Propaganda Generalitat de Catalunya.»

Agraïment als astres del cinema que s'han distingit en la campanya a favor de l'Espanya que lluita contra el feix

TELEGRAMES A HOLLYWOOD

Tot i reconeixent que el famós novel·lista en el seu lloable afany d'organitzar, de disciplinar i edificar, en les seves anticipacions sense bellament unir al·lo fantàstic amb al·lo real, i a dir, que en dedicar-se a aquest entretingut joc de crear, de construir, acostuma a fer-ho generalment tocant de peus a terra, amb la qual cosa les seves obres semblen fetes de la pasta de la mateixa vida, hom de convenir, no obstant, que oblidant una pila de detalls vitals —o ignorant-los voluntàriament— s'allunya d'una manera considerable, en "La vida futura", de la realitat humana.

La solució que insinua per a donar el cop mortal a les guerres, a fi de permetre-li lliurement desenvolupar el seu somni de creació d'aquell món perfecte, és massa senzilla i massa fàcil per a ésser acceptada sense un somriure escèptic. Perquè, després dels gasos que fan adormir l'enteniment, hi hauria a mans d'aquella legió de mortals escoltats per a recrear la nova societat, que passaria? Wells no ens ho diu.

Però, en desvetllar-se, aquells homes seguien pensant exactament com abans perquè el motor del pensament continuaria les seves funcions i, per tant, l'equilibri perdut no podria pas existir.

En establir la seva solució, Wells s'ha oblidat completament de la

Esperem, doncs, que aquesta reconciliació de Wells amb el Cinema sigui una cosa de caràcter definitiu que marqui una era de bel·les i esplendores creacions.

Sota el guiatge del propi autor, "La vida futura" ha seguit amb tota la fidelitat possible, tota la que permetia un metratge relativament reduït, l'obra original. Tot allò essencial d'aquesta es troba, en efecte, en la pel·lícula. Per tant, les "veges de Wells, prou conegudes; els seus somnis d'un món nou, perfectament organitzat, dirigit per una aristocràcia intel·lectual, hi són ampliament desenvolupats.

Efectivament, Wells, que sent un instintiu i profundíssim horror a l'anarquia i a la violència, situa l'acció de la seva pel·lícula "La vida futura" en una ciutat imaginària, que ell anomena Everytown, en vil·lages de la més terrible i destructora de les guerres, una guerra que durarà una pila d'anys, amb el consens de tots els elements que els homes han inventat per a destruir-se mutuament, i el resultat de la qual serà la gairebé total destrucció de la Humanitat. L'avició, que la predi que tindria una intervenció definitiva en una nova conflagració, sembla arreu la mort i la desolació. I, per si això fos poc, Wells prediu per a després de la guerra una pesta que amenaça amb extingir els pocs supervivents d'aquella.

Passats aquells anys de bogeria col·lectiva, tot senyal de civilització haurà desaparegut. Es un començament de retorn als temps primitius, als quals, cada nova guerra, ens acosteta més. Amb tot, però, enmig d'aquella desolació, d'aquelles ciutats destruïdes i buides, persisteix encara l'instint de la guerra. Els pocs supervivents obelien encara un escapa suprem que els farà els discursos més abrandats i els parlarà de la necessitat d'una guerra definitiva —l'únic, invariable— per a acabar amb les guerres. Unicament uns camps d'aviadors (aquí apareix l'èlite tan propagandada per Wells) formen les cèl·lules de la civilització i el progrés. I, naturalment, és a aquesta grup de tècnics, aviadors i químics, als quals Wells confia l'elevada i bella missió de reconstruir la societat perfecta: organitzada, delíciosa, Xauxa administrativa i científica.

Les escenes espectaculars, algunes força impressionants, són muntades amb gran sentit del Cinema. En els primers moments del film, i considerades per nosaltres les escenes més reixides, podem veure els efectes d'un bombardeig d'aviació sobre una població civil. Tant per la seva composició i tecnicisme, com pel poder sobajarrat de la gent i la sensació d'horror que causen, aquests moments restaran inol·lidables. Més tard, però, quan vivim en plena utopia, quan ens trobem en el nou món imaginat per Wells, enmig de les seves fantàstiques construccions d'aquella ciutat del subterfugi i les seves criatures estranyes per a nosaltres, l'obra s'amara d'una fredor evident. La mateixa deshumanització de l'individu priva de vitalitat aquests moments de la pel·lícula.

La interpretació és excel·lent i en conjunt resulta una obra digna de veure's.

Josep SAGRE

UNA PRODUCCIO NACIONAL: "BARRIOS BAJOS"

El passat dissabte, al matí, tingué lloc al Cinema Avenida, la primera producció de llarg metratge realitzada pel Sindicat d'Indústria de l'Espectacle.

El film, "Barrios Bajos" es inspirà en l'obra teatral de Lluís Elies que portà el mateix nom.

REALISME

Grant Withers, Roger Williams i Fred Stephenson, els principals intèrprets de "Homes d'acera", pel·lícula que la República ens donarà a conèixer molt aviat, treballaren fa alguns anys en una foneria d'acera de l'estat de Colorado, de manera que no hi ha el menor dubte que estaran molt en el paper.

Però, el que sembla increïble és que els tres, que no s'han tornat a veure fins que es presentaren als estudis de la República per a filmar "Homes d'acera", es conegueren precisament quan treballaven en la foneria a la qual alludim, fa molts anys.

Era propietat del gran JOHN BARRYMORE

El "Mariner", famós balandre de matrícula americana, ha estat noliat per la República d'acera per a les escenes marítimes de les "Nuevas aventuras del capitán Ricks" pel·lícula que començarà a rimar aviat amb Guy Gibbo de protagonista.

El "Mariner", l'any 1923, guanyà la regata més important que s'hagués celebrat per a vaixells de la seva categoria, de San Francisco a l'illa de l'Hàiti, i era propietat de John Barrymore, el celebrat actor estatunidenc.

També ha figurat anteriorment en altres pel·lícules. Aduch "Capitán Corcoran"; i el 1933 guanyà una altra regata, a costa de la California a Honolulu.

Caminà 500 quilòmetres... i mai no es queixà

Com veu el cèlebre il·lustrador GENE AIELLO a SABU, el jove actor indostani, i KALA-NAG, l'elefant més gros del món, en una escena de la producció d'Alexander Korda "El noi de l'elefant" (Elephant Boy)

Heus ací un astre que recentment ha caminat cinc-cents quilòmetres d'una vegada, i segons hem pogut saber, mai no se n'ha queixat.

"Kala-Nag", l'avui famós elefant que protagonitza amb el seu jove majut Sabu, la pel·lícula "Toomai, el dels elefants", acaba d'esser enviat al Parc Zoològic de Londres. L'envien allí des de Madras, Índia.

El formidable elefant, un dels paquiderms domesticats més grossos del món, fou adquirit pel professor Julià Huxley per a regalar-lo al Zoològic, però el seu lliurament al moll hagué d'esser ajornat per raó de les dificultats que es presentaren durant el seu viatge per terra. El ferrocarril de Mysore a Bangalore, camí de Madras, és de via estreta, i no hi havia manera de carregar l'enorme gàbia. Fou, doncs, necessari que l'elefant caminés els cinc-cents quilòmetres que separen ambdues ciutats, per després seguir per ferrocarril fins a Madras, on fou dipositat a la bodega d'un dels vaixells que fan la travessia Madras-Londres.

Quan arribà a la metrópolis anglesa, "Kala-Nag" tornarà a reunir-se amb Sabu, el seu jove amo, el qual ara està gaudint de les meravelles que encloïu Londres, inconcebibles per a ell fa uns pocs mesos. Ambdós tornaran a treballar en una pel·lícula d'Alexander Korda, dintre de poc.

"Toomai, el dels elefants", adaptada d'una història de Rudyard Kipling, del mateix títol, fou rodada a la selva indostana per una expedició supervisada per Korda. Serà distribuïda mundialment per Arístides i nita.

La Diada de la Bona Voluntat

Un dels actes més importants d'animació antifeixista que tingueren lloc ahir a la nostra ciutat fou el magne festival de la Diada de la Bona Voluntat, organitzada per Ràdio Barcelona i el Comissariat de Propaganda de la Generalitat i que tingué lloc al Parc de Montjuïc. Hi ahiva molt infants, molts!, i representacions de les primeres autoritats i dels cònsols generals de França, Anglaterra, Mèxic, Rússia i els EE. UU. d'Amèrica.

La festa començà a les deu del matí amb la lectura d'un missatge que els infants barcelonins adrecen als del País de Galles. A continuació, el President del Parlament de Catalunya, doctor Serra i Hunter, pronuncià un parlament glossant la significació de l'acte que es celebrava. Seguidament fou interpretat un programa folklòric del qual recollim dos aspectes gràfics: els espatadantzaris bascos i l'Esbart Folklòric. A la fotografia també podeu veure una nena adreçant la paraula al públic davant del micròfon i el doctor Serra i Hunter en el moment de glossar el significat de la festa (Fotos Centelles i Puig-Farran)

ROCKEFELLER CAMÍ DEL FRONT

Un dels homes més rics del món ha mort... com qualsevol dels mortals

Nova York, 23. (Urgent.) — John D. Rockefeller ha mort aquest matí a Daytona Beach (Florida).

Rockefeller un geni, un saví de la riquesa, un mestre dels negocis. Però el periodista, tot esmerçant de sentir semblants coses:

- Per a esdevenir un home ric, només hi ha tres procediments:
- Quins?
- El primer és la sort...
- I el segon?
- Més sort.
- I el tercer?
- Encara més sort!
- I, però...
- Si, és clar, cal aprofitar-se d'aquesta sort.

Aquest ha estat el gran mèrit de John D., que li ha valgut milions i milions i més milions. El seu pare era un venedor ambulat, que anava predicant pel món els més extraordinaris específics i que amb aquest procediment arribà a guanyar molt de diner i a gastar-ne encara més. John, que veia els resultats de la despesa, decidí guardar i estalviar. Aviat tingué, fet de després a després, un petit capital. Es dedicà a fer negocis amb els xicots de l'escola. Però com que eren molt limitats es negà a continuar estudiant i es dedicà a fer de corredor de qualsevol cosa que es presentés.

Als dinou anys, amb 1.500 dòlars estalviats, s'associà amb un tal Clark i fundà una casa de comerç. El negoci anà bé i John s'associà a nous capitalistes. Aquest es un principi al qual està sempre fidel. I així, quan es retirà dels negocis, ja ja molts anys, tenia... 60 socis. (Feliços socis, per cert!)

Però no estava pas content. El ritme de creixença de la seva fortuna és lent. Veu ja bastant bé. Ell, però, vol milions i cercar el petroli.

El petroli és tan empíctic quan queda a les fosques, els altres bé ho han d'estar igual. I pagarien bé si se'ls facilitava a bon preu el petroli...

El poc que s'obtenia que amb el temps, el petroli, pel que menys serviria seria per a fer llum.

Però Rockefeller no es dedica pas a foradar la terra i cercar el petroli. Ell era negociant i no pas explotador. Ell comprava als homes que perforaven per extreure el petroli i els pous que descobrien. Muntà una refinèria a Cleveland.

I així comença ja la llegenda.

A partir de la primera refinèria, és l'habilitat comercial de Rockefeller el que entra en joc. Com que ja bons beneficis, organitzà maniobra darrera maniobra per tal de desfer-se dels seus associats, fins que es queda sol.

El 1870, fundà la primera «Standard Oil», amb un capital d'un milió de dòlars. L'empresa creix, s'atreuen noves refineries, nous pous, crea els «pipe lines».

Dotze anys després, el 1882, disposa ja d'un capital de 70 milions per a poder fundar l'«Standard Oil Trust», que arruina tots els contrincants.

I així fins el 1911.

John D. està cansat. Ha viatjat, ha combatut, ha presidit i discutit en moltes ocasions. Ja no sap ni el muntant de la seva fortuna. És un dels homes més rics del món. Però malgrat tot encara procura estar imposat a l'estat, i els agents encarregats de les inspeccions l'amonesten...

Ha menat, durant mig segle, quasi, una dura guerra internacional. La «Royal Dutch», de Deterding, li ha començat una competència perillosa. Totes les armes entren en joc. Unes vegades venç l'americà, d'altres l'holandès. Però els milions van apilant-se entre derrota i victòria.

En té tants que no sap que fer-ne. Funda Institucions, laboratoris, premis, Universitats, dota institucions científiques i literàries, entitats benèfiques, centres culturals i tècnics. Qui no ha sentit anomenar la «Fundació Rockefeller»? I els milions es van amuntant...

Quan es retirà, sense moure ni un plec de la seva cara arrugada, guanyà un dòlar cada segon, seixanta dòlars per minut, 3.500 per hora, 86.400 per dia, 2.592.000 per mes, 31.104.000 per any...

Ara, els guanyarà el seu fill, que ja té més de seixanta anys...

Igual, com ho fan diàriament centenars de milions, hem audiat, a un quart de nou del matí a l'estació de França.

Allí, reposant tranquil·lament a la via assenyada amb el número 5, hi havia el majestuós ràpid de la Puella de Híjar...

Estava esperant, esperava milers de soldats, que desfilant marcialment per les andanes, carregats de grans motxilles, es feren fonedissos pels llargs passadissos del combol.

Semblava talment, que el monstre dels camins ferrats, s'entretenia engolint a tota la nostra joventut.

Però, en aquests, hom podia observar una gran tranquil·litat.

Mares, esposes, promeses, germanes, germanes, amics... tot s'amuntaven davant les finestres, tots parlaven a una; el milicià a tot deia que sí.

Totaren les vuit i vint minuts... El monstre d'aer acabava de deixar escapar la darrera crida, forta, molt forta, com si volgués dir: Ja n'hi ha prou!

Zumi! Zumi! Zumi! Lleugerament, el combol s'anà posant en marxa...

Encara hi havia, però, mares que volien aguantar-li el pas; a terra, tots estaven tristos; les dones, la majoria ploraven. En canvi, a dalt, és a dir, al tren, tot era alegria. La llarga filer de avagons, començaren a enfil·lar la primera corba. I, a les hores, és quan des de dalt sentíem el mateix crit dels que es quedaven: Ecorri aviat! Si el passa quècom avisa, eh! Fins a ben aviat!

Els minyans seguïen contestant a tot que sí; després, quan començàrem a desfil·lar per les primeres cases del Poble Nou, tot s'arranjà en cançons.

Erem protagonistes d'una òpera molt real; es parlava cantant.

EL NOSTRE DEPARTAMENT... Ens instal·larem en un «reservat» de deu persones, en un d'aquests reservats de classe única que hi ha en aquests trens. Damunt d'aquella banes semienoxinats de cuina, es menja, es dorm, es juga a cartes, s'escriu...

Però tot això, aquestes operacions, dignes d'un viatge llarg i ensopeit, per aquesta vegada s'hagueren de realitzar en la més gran incomoditat.

Portàvem el departament ple, ahuc el passadís.

Quan arribàrem a Roda de Barà ja havíem llegit tota la Premsa; no més ens restava fer una cosa: dormir.

I era impossible fer-ho. El soroll era imponent. Segurament que, si arribem a quedar amb els ulls closos, hauríem somniat les grans nits del campament... (Quin títol més bonic per a un tuit!)

I precisament quan es té son no cundeixen gaire aquestes esdeveniments, esdeveniments que es tradueixen posant tots els còrals «en son» i «en son», els coixins per barrer i el hombril a la treca.

No, no volguérem dormir. I ja per un instint propi, sense cap finalitat, pronguerem unes notes al nostre bloc.

Per exemple, heus aol la classe de personal que anava al nostre (?) departament: Tres dones, sis homes i un nen.

Aquests es dividien de la següent manera: Un matrimoni d'uns quaranta de l'ala, amb un minyó d'uns dotze anys.

Un matrimoni nou de trinca, que devien fer el viatge de núvis. I dic això perquè varem fixar-nos en els següents detalls:

«Ells»: sabates de xarolina completament noves, malotí novíssim, no deixava fumar el seu company.

«Ells»: es deixava prendre la cigarreta i —oh, quina monstruositat!— el deixava que es fés fonedissos sota la mitja sola de la sabata nova de l'«ella». A més, es podia identificar també per les sabates noves i de xarolina, corbata novíssima de colors llampanis i cara de son, de molta son.

Amb aquests detalls resumírem que es tractava d'un matrimoni fet feia poc. Les cinc persones restants eren un aragones que estava davant nostre i que portava una solpa ja

UN "RESERVAT" PER A DEU PERSONES

TRES DONES, SIS HOMES I UN NEN

contrasenya del S. R. I., tres milicians de la Divisió Durruti i el que això signa.

Després, sentírem que deia a la Petra:

«No puc una hablar en zèrio; qué educo el niño eze!»

«Y lo que te rondaré...» replicà la Petra.

Val a dir que la xerrameca quedava iniciada.

«Sou de Barcelona?» —preguntà l'home del matrimoni dels quaranta anys (quina complicació, veritat?).

«Sí» —contestaren elles en un castellà infame, anem a Reus a cercar: pa.

«Com?» —«Pa col» —intervingué novament Nicasa.

I mentre nosaltres fèiem el distret fèiem punta al llapis, la Nicasa arregava aquest dia, dirigint-se a tot l'auditori:

«Ni que zea ir a Caspe, voy a por el pan de los chicos; mientras que en España haya un cacho de «pan», mi Rafael, mi Antonio i mi Juan no se quedan sin él.»

«Ole!» Aquest «ole!» del milicià Nicasa «1» li va caure malament a la Nicasa i tancà el bec automàticament.

I mentre nosaltres fèiem el distret fèiem punta al llapis, la Nicasa arregava aquest dia, dirigint-se a tot l'auditori:

«Ni que zea ir a Caspe, voy a por el pan de los chicos; mientras que en España haya un cacho de «pan», mi Rafael, mi Antonio i mi Juan no se quedan sin él.»

«Ole!» Aquest «ole!» del milicià Nicasa «1» li va caure malament a la Nicasa i tancà el bec automàticament.

I mentre nosaltres fèiem el distret fèiem punta al llapis, la Nicasa arregava aquest dia, dirigint-se a tot l'auditori:

«Ni que zea ir a Caspe, voy a por el pan de los chicos; mientras que en España haya un cacho de «pan», mi Rafael, mi Antonio i mi Juan no se quedan sin él.»

«Ole!» Aquest «ole!» del milicià Nicasa «1» li va caure malament a la Nicasa i tancà el bec automàticament.

I mentre nosaltres fèiem el distret fèiem punta al llapis, la Nicasa arregava aquest dia, dirigint-se a tot l'auditori:

«Ni que zea ir a Caspe, voy a por el pan de los chicos; mientras que en España haya un cacho de «pan», mi Rafael, mi Antonio i mi Juan no se quedan sin él.»

«Ole!» Aquest «ole!» del milicià Nicasa «1» li va caure malament a la Nicasa i tancà el bec automàticament.

I mentre nosaltres fèiem el distret fèiem punta al llapis, la Nicasa arregava aquest dia, dirigint-se a tot l'auditori:

«Ni que zea ir a Caspe, voy a por el pan de los chicos; mientras que en España haya un cacho de «pan», mi Rafael, mi Antonio i mi Juan no se quedan sin él.»

«Ole!» Aquest «ole!» del milicià Nicasa «1» li va caure malament a la Nicasa i tancà el bec automàticament.

I mentre nosaltres fèiem el distret fèiem punta al llapis, la Nicasa arregava aquest dia, dirigint-se a tot l'auditori:

«Ni que zea ir a Caspe, voy a por el pan de los chicos; mientras que en España haya un cacho de «pan», mi Rafael, mi Antonio i mi Juan no se quedan sin él.»

«Ole!» Aquest «ole!» del milicià Nicasa «1» li va caure malament a la Nicasa i tancà el bec automàticament.

ES TRACTAVA DE FER-LI UNA "RECLAME"

Rosita Diaz ha embarcat cap a Nova-York

Després d'haver treballat per al feixisme a Valladolid

L'Havre. — Amb rumb a Nova York ha embarcat al «Normandie» la coneguda artista cinematogràfica espanyola Rosita Diaz Gimeno.

I «La Voz» fa el següent comentari a aquesta notícia:

«Esto —si es que nosotros somos capaces de escarmentar— nos servirá de lección para otra vez. Todos los periódicos excepto «La Voz» —relataron, con no escaso lujo de detalles patéticos, la ejecución por los facciosos de Rosita Diaz Gimeno, cuando la verdad —la única verdad verdadera— es que a la misma hora del supuesto fusilamiento, la inquieta «vedette» cinematográfica, que había sonado en engañarnos con una segunda edición, corregida y aumentada, de «Yo no he sido espía», trabajaba para el fascismo, el torcedo brazo tendido a la romana, en un teatro de Valladolid. Inconvenientes: ¡ay!, de ponerse a hacer equilibrio en la cuerda floja de un periodismo sensacional que ya debía haber sido desterrado para siempre de nuestros usos. Por supuesto, no es que nos duela el que Rosita Diaz haya logrado salvar intacta su preciosa vida; pero el nos duele —y mucho— que haya quien se aproveche de la sangre que está corriendo a raudales en España para implantar aquí la costumbre de los reclamos insensatos al estilo de Hollywood...»

Nuestra guerra —vamos a ver si acabamos de contagiarnos— es algo más serio que la aventura aquella del bandido de Ronda.

FUGITIUS DE SEVILLA

LLEGIU DEMA AQUEST INTERESSANT REPORTATGE

J. LORENZO-MILAN

Al Campament, 21-5-37.

GRAN TOMBOLA A PROFIT DELS MUTILATS DE GUERRA

Dissabte a la nit tingué lloc al Grup Pérez Farràs del Socors Roig Internacional (Comtal, 2) la inauguració de la tombola a profit dels mutilats de guerra. L'acte, que transcorregué enmig d'una gran animació, es va veure molt concorregut. Feren ús de la paraula diversos companys del Grup i, finalment, els tinentes coronels Zapatero i Pérez Farràs (E. Sagart)